

POEZIJA

Josip Osti

Pesmi

(Iz rokopisa knjige *Kraški Narcis*)

PRVA PESEM

Vrt v Tomaju. Za hišo iz besed. Iz
 upa. Med gostilno in pokopališčem.
 Med zemljo in nebom. Stojim v senci
 drevesa, ki ga ni več. Obkrožen z
 rožami, ki dišijo, tudi ko ne cvetijo.
 Sam, kot je samo vse okrog mene.
 Ljubljena žena, mačka, pes ... starke
 in dekleta, ki vsako nedeljo grejo
 po klancu v cerkev, k maši ... sredi
 zime vzcvetelo ime očeta – Narcisa ...
 mati, Veronika, ki bedi med mrtvimi
 in živimi v Sarajevu, kjer je naša
 družinska grobnica ... moj nekdanji
 in bodoči prazni dom ... Po vsem
 pozlata sonca, ki se poslavlja. Stojim
 pred breznom jezika. Burja se oglašča
 s stoterimi, tudi podzemnimi piščalmi.

Z zvočnimi prsti mi češe lase. Preglaša
glasove iz mojega rojstnega mesta.
Ljubezenske in smrtne krike. Briše
spomine. Odnaša male in velike oblake,
čolnice in ladje, ki spreminjajo
oblike in pomene, v pristanišča, za
valovi vinogradov. Proti Devinu, kjer
je Rilke pisal svoje elegije. Proti
Trstu, kjer je Joyce pisal *Uliksa*
in odkritosrčna, brezsramna pisma
ženi Nori. Proti Benetkam, ki skupaj
z objetimi zaljubljenici z vsega
sveta, med katerimi je večkrat bil
moj soimenjak, brat vseh pesnikov,
Brodski, neustavljivo tonejo. In še
naprej. Pri tem zakrivajo in odkrivajo
kristalno modro oko, ki, gledajoč
v otroštvo sveta, nič ne spregleda.
Niti v noči brez lune. Ko pred spanjem
na golo ramo žene polagam pečat ustnic.
Tih in vroč poljub. Pekoč, kot je
pekoča Kosovelova večna bolečina. Ki
ugaša zvezde in deli noč na temno in
še temnejšo polovico. Ko se vedno znova
vprašam: "Bom spet sanjal svojo prvo
pesem?"

KRAŠKI NARCIS

Kraški Narcis. Sin sonca. Sin Narcisa,
 Narcisovega sina. Tudi sam sonce.
 Tisti, ki je gledal obraze ljudi,
 živali, predmetov ... Obraz sveta. Morje
 trave. Ladjo oblaka na valovih kraških
 hribčkov. Skrivnostni smehljaj žene.
 Solzo v očesu. Roko, ki se je lotila
 noža ... Tisti, ki se je gledal v zrcalu.
 Zaslepljen z bliščem lastne, sončeve
 svetlobe, nikdar ni videl svojega
 pravega, tudi sredi dneva mračnega
 obraza. Obraza, ki so ga drugi,
 ko so ga gledali in se v njem ogledali,
 videli.

METALEC RAZŽARJENEGA DISKA

Sonce vsak dan, naj ga vidimo ali ne,
 preleti čez naše glave. Temu se reče:
 vzide in zaide. Tisti, ki vse vidi,
 ve in dela, prižiga in ugaša luč, barva
 rože, režira filme človeških sanj ...,
 je tudi metalec razžarjenega diska.
 Otroci so tisti, ki mu ga vsak večer,
 v snu, prinesejo nazaj.

VPRAŠAJ

Noči so, ko sem sam. Ko je nebo
popolnoma črno. Brez mesečine in
zvezd. Ko je vse, z mano vred,
v objemu neprozornega mraka. Ko se
ne vidi prst pred očesom. Steza
med vinogradi, ki pelje do vaškega
pokopališča. Rdeča vrtnica, ki
pleza ob zidu. Črn grozd na brajdi
pred hišo ... Ko oslepe okna. Ko
duša tipajoč tava naokrog. In ko le
blisk z jasnega, kot z ostro sabljo,
za kratek hip razkolje gosto temo
in nad mano obvisi velik zlat vprašaj.

SADEŽ LJUBEZNI

V naročju držim nenavadno žival.
Napol je mačka, napol podgana. Sivo-
bela. Ušesa so brez dlak. Tudi
dolg, tanek rep. Nedvomno sadež
ljubezni. Sadež dolgih tomajskih
zimskih noči. V katerih zaljubljeni
pozabljajo na sleherni razliko in
sleherno sovraštvo prednikov. Ko
vlada le en bog – razuzdani eros.
V tem ni nobenega čudeža, ker je
ljubezen sama čudež, večji od vseh
čudežev. V naročju držim nenavadno
žival. Spušča glasove, ki niso ne
mačji ne podganji. Ljubim jo in
zdi se mi, da tudi ona ljubi mene.